

อิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคมที่มีต่ออัตราอาชญากรรม
ประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินในประเทศไทย พ.ศ.2557

The Interaction Effect between Social and Economic Conditions on Crime
Rates against Property in Thailand, 2014

อิสระ ทองสามสี^{1*} และกัญยปรีณ ทองสามสี²
Isara Tongsamsi^{1*} and Kanyaprin Tongsamsi²

¹ ดร., คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

² ดร., คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

¹ Dr., Faculty of Humanities and Social Sciences, Songkhla Rajabhat University

² Dr., Faculty of Humanities and Social Sciences, Prince of Songkla University

* Corresponding author, E-mail: isara8391@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคมที่มีต่ออัตราอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินในประเทศไทย พ.ศ.2557 เป็นการวิจัยโดยอาศัยสถิติที่มีอยู่แล้วและกำหนดให้จังหวัดต่าง ๆ เป็นหน่วยวิเคราะห์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้เทคนิคโมเดลสมการโครงสร้างกำลังสองน้อยที่สุดบางส่วนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ SmartPLS 2.0 ผลการวิจัยปฏิเสธสมมุติฐานที่ว่าอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคมส่งผลต่ออัตราอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน

คำสำคัญ: อัตราอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ภูมิศาสตร์อาชญากรรม
อิทธิพลปฏิสัมพันธ์

Abstract

This study aimed to investigate interaction effect between social and economic conditions on crime rates against property in Thailand, 2014. The research was focused on the provinces as the analysis units and was the existing statistics research. Partial least square structural equation modeling technique was conducted using SmartPLS 2.0 computer program. The results reject the hypothesis of interaction effect between social and economic conditions on crime rates against property.

Keywords: Crime Rates against Property, Geography of Crime, Interaction Effect

บทนำ

อาชญากรรมเป็นการกระทำความผิดทางอาญาถือเป็นการกระทำที่มีผลกระทบต่อสังคมหรือคนส่วนใหญ่ของประเทศ หากปล่อยให้ผู้ใดกระทำความผิดแล้วมีการลงโทษหรือแก้แค้น ล้างแค้นกันเองจะทำให้มีการกระทำความผิดทางอาญามากขึ้น บ้านเมืองจะไม่มี ความสงบสุข ทุกคนจะหันมาจับอาวุธป้องกันตนเอง คนที่แข็งแรงกว่าจะรังแกคนที่อ่อนแอกว่า กฎหมู่หรือการเล่นพรรคเล่นพวกจะเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย ดังนั้น รัฐจึงจำเป็นต้องยื่นมือเข้ามาลงโทษผู้กระทำความผิดเสียเอง โดยโทษนั้นจะต้องเป็นโทษที่กฎหมายได้กำหนดไว้ ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 ระบุว่า บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย (ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, 2555) ส่วนจะต้องได้รับโทษตามกฎหมายมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของการกระทำความผิด

ในปัจจุบัน อาชญากรรมเป็นปัญหาสังคมที่มีความต่อเนื่องมาจากปัญหาอื่น ๆ ดังที่คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2558) ได้ประเมินว่าการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงของประชากรวัยแรงงานต้องแบกรับการดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี 2553 มีประชากรวัยแรงงาน 5 คนที่มีศักยภาพแบกรับผู้สูงอายุ 1 คน และคาดการณ์ว่าในปี 2583 จะเหลือประชากรวัยแรงงานเพียง 1.7 คน แบกรับผู้สูงอายุ 1 คน การขาดแคลนกำลังแรงงานทำให้ต้องนำเข้าแรงงานไร้ทักษะจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทยในด้านการยกระดับรายได้และทักษะฝีมือแรงงานจะช้าลง ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคนไทย อาทิ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน คนยากจนขาดโอกาสการเข้าถึงบริการการศึกษาและสาธารณสุขที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียม การแย่งชิงทรัพยากร การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ปัญหาอาชญากรรม และยาเสพติด เป็นต้น

การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งอธิบายความผันแปรของอัตราอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ในแต่ละพื้นที่อันเนื่องมาจากอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคม ผลการวิจัยที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อรัฐบาลในการกำหนดนโยบายและวางแผนสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมเพื่อเป้าหมายสูงสุดคือคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนทั้งประเทศ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่ออธิบายอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคมที่มีต่ออัตราอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ในประเทศไทย พ.ศ.2557

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

1. อาชญากรรมในแต่ละพื้นที่หรือภูมิศาสตร์อาชญากรรม

การศึกษาอาชญากรรมในแต่ละพื้นที่มุ่งแสวงหาความรู้เพื่อตอบคำถามที่ว่าพื้นที่ใดเกิดอาชญากรรมมากที่สุด พื้นที่ใดที่อาชญากรรมและเหยื่อใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน พื้นที่ใดมีความเสี่ยงต่อการถูกคุกคามสิทธิและเสรีภาพ และการป้องกันอาชญากรรมโดยการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมสามารถดำเนินการได้มากน้อยเพียงใด (Carrabine, Cox, Lee, & South, 2009) พื้นที่ดังกล่าวพิจารณาได้ตั้งแต่ระดับมหภาคจนถึงระดับจุลภาค กล่าวคือตั้งแต่ระดับประเทศ ภูมิภาค จังหวัด อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน จนถึงระดับละแวกบ้าน ถนน และซอย (Weisburd, Bernasco, & Bruinsma, 2009) ความสนใจของ

การศึกษาอาชญากรรมในแต่ละพื้นที่จึงเป็นการพิจารณาว่าพื้นที่ใดที่มีการจัดบันทึกสถิติอาชญากรรมมากกว่าการพิจารณาว่าผู้กระทำผิดเป็นใครและกระทำความผิดเพราะสาเหตุใด นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการปรับปรุงพื้นที่และสภาพแวดล้อมเพื่อลดอัตราอาชญากรรมซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือของบุคคลหลายฝ่าย อาทิ นักวางแผน นักพัฒนา และนักการเมือง เป็นต้น

2. ทฤษฎีโครงสร้างทางสังคมกับอัตราอาชญากรรม

อาชญากรรมเป็นผลมาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคม (Siegel, 2012) โดยมีอิทธิพลต่อบุคคลตั้งแต่วัยหนุ่มสาวจนถึงบั้นปลายของชีวิต ทฤษฎีนี้เชื่อว่าหากสภาพเศรษฐกิจและสังคมไม่มีอิทธิพลต่อการกระทำของมนุษย์ อัตราอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจะต้องมีจำนวนเท่า ๆ กันในทุกพื้นที่หรือในทุก ๆ โครงสร้างของสังคมซึ่งในความเป็นจริงย่อมเป็นไปได้ ทฤษฎีโครงสร้างสังคมให้ความสำคัญกับพื้นที่ที่เกิดการเสียระเบียบทางสังคมจะส่งผลต่ออัตราอาชญากรรม โดยแยกพิจารณาได้ดังนี้

2.1 สภาพเศรษฐกิจกับอัตราอาชญากรรม นักอาชญาวิทยามองว่า สภาพเศรษฐกิจมีอิทธิพลต่ออัตราอาชญากรรมใน 4 แนวทางด้วยกัน กล่าวคือ แนวทางแรกมองว่าสภาพเศรษฐกิจไม่ดีทำให้อัตราอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะมีผู้ว่างงานจำนวนมากทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะกระทำผิดเพื่อนำเงินทองมาใช้จ่ายในการดำรงชีวิต แนวทางที่สองมองว่าสภาพเศรษฐกิจดีทำให้อัตราอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งเกิดจากการจ้างงานสูงทำให้ผู้คนมีรายได้ดีจึงคิดกิจกรรมทางสังคมที่โลดโผนและเสี่ยงต่อการกระทำผิดและฝ่าฝืนกฎหมาย แนวทางที่สามมองว่าสภาพเศรษฐกิจไม่ดีทำให้อัตราอาชญากรรมลดต่ำลง ทั้งนี้เพราะบิดามารดาที่ว่างงานได้กลับมาใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านและประกอบอาชีพอิสระทำให้มีเวลาเลี้ยงดูบุตรหลานไม่ให้ออกไปกระทำความผิด ประกอบกับสภาพเศรษฐกิจที่ไม่ดีทำให้ผู้คนต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดและไม่มีโอกาสซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยจำพวกเครื่องประดับส่งผลให้ความเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมลดน้อยลง และแนวทางสุดท้ายมองว่าสภาพเศรษฐกิจและอัตราอาชญากรรมไม่มีความสัมพันธ์กัน ทั้งนี้เพราะแม้เศรษฐกิจไม่ดี สินค้าราคาแพง คนว่างงาน ก็ไม่จำเป็นว่าคนเหล่านี้จะต้องกระทำความผิดเสมอไป ตัวชี้วัดสภาพเศรษฐกิจในแต่ละพื้นที่มีหลายประการ อาทิ การว่างงาน การว่างงานของเพศชายอายุ 15-29 ปี ระดับความยากจน ระดับความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ ผลิตภัณฑ์มวลรวม สัดส่วนผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและระดับ อุดมศึกษา ดัชนีราคาผู้บริโภค รายได้เฉลี่ยต่อหัว อัตราเงินเฟ้อ เป็นต้น (Hooghe, Vanhoutte, Hardyns, & Bircan, 2011; Yearwood & Koinis, 2011; Buonanno & Montolio, 2008)

2.2 สภาพสังคมกับอัตราอาชญากรรม นักอาชญาวิทยามองว่าสภาพสังคมที่มีความเป็นเมืองสูงและมีการรวมกลุ่มของสมาชิกในสังคม (Collective efficacy) ค่อนข้างน้อยส่งผลให้อัตราอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น สภาพแวดล้อมดังกล่าวเป็นพื้นที่ที่ประชากรมีความหลากหลายยากแก่การรวมตัวหรือผูกพันกันเป็นชุมชน การควบคุมทางสังคมแบบไม่เป็นทางการจึงมีน้อย โอกาสที่ผู้กระทำผิดจะลงมือประกอบอาชญากรรมจึงเป็นไปได้ง่าย ตัวชี้วัดสภาพสังคมในแต่ละพื้นที่มีหลายประการ อาทิ ความหนาแน่นประชากร อัตราส่วนคนต่างชาติ สัดส่วนของเยาวชน ร้อยละของประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง สัดส่วนของประชากรเพศชายอายุ 15-29 ปี อัตราส่วนเพศชายต่อหญิง เป็นต้น (Hooghe, Vanhoutte, Hardyns, & Bircan, 2011; Buonanno & Montolio, 2008; Antonaccio & Tittle, 2007)

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องข้างต้นสามารถกำหนดสมมุติฐานการวิจัย ดังนี้

อิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคมส่งผลต่ออัตราอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินในประเทศไทย พ.ศ.2557

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยอาศัยสถิติรายจังหวัด พ.ศ.2557 มีจังหวัดต่าง ๆ จำนวน 77 จังหวัดเป็นหน่วยวิเคราะห์ ข้อมูลดังกล่าวรวบรวมมาจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวชี้วัดโดยคำนึงถึงการหามาได้ ความสมบูรณ์ และความเป็นปัจจุบันของข้อมูลสถิติ ข้อมูลคดีอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินตามการจับกุมจึงประกอบไปด้วยคดีลักทรัพย์ คดีชิงทรัพย์ คดีกรรโชกทรัพย์ คดีชิงทรัพย์ คดีปล้นทรัพย์ และคดีทำให้เสียทรัพย์ ข้อมูลสภาพเศรษฐกิจ ได้แก่ จำนวนคนว่างงาน และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือน ข้อมูลสภาพสังคม ได้แก่ ความเป็นเมือง และความหนาแน่นประชากร

ผู้วิจัยทำการแปลงข้อมูลคดีอาชญากรรมตามการจับกุมของแต่ละจังหวัดและแต่ละประเภทคดีเป็นอัตราอาชญากรรม (Crime rates) ทั้งนี้เพื่อควบคุมอิทธิพลอันเนื่องมาจากขนาดของประชากร โดยใช้สูตรต่อไปนี้ (Frank, 2011)

$$\text{อัตราอาชญากรรม} = (\text{จำนวนอาชญากรรมตามการจับกุม/จำนวนประชากร}) \times 100,000$$

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้เทคนิคการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุด้วยโมเดลสมการโครงสร้างกำลังสองน้อยที่สุดบางส่วน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SmartPLS 2.0 (Ringle, Wende, & Will, 2005) ซึ่งเทคนิคดังกล่าวนี้มีข้อเด่นคือ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุมุ่งสำรวจโมเดลมากกว่าการยืนยันโมเดลจึงไม่จำเป็นต้องเน้นทฤษฎีหรือวรรณกรรมที่แข็งแกร่ง การแจกแจงข้อมูลไม่จำเป็น ต้องแจกแจงแบบปกติ และขนาดตัวอย่างมีจำนวนอย่างน้อย 10 เท่าของจำนวนตัวชี้วัดที่มากที่สุด ในมาตรวัดตัวแปรแฝงตัวใดตัวหนึ่งก็สามารถวิเคราะห์ได้แล้ว (Hair, Hult, Ringle, & Sarstedt, 2014)

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไป

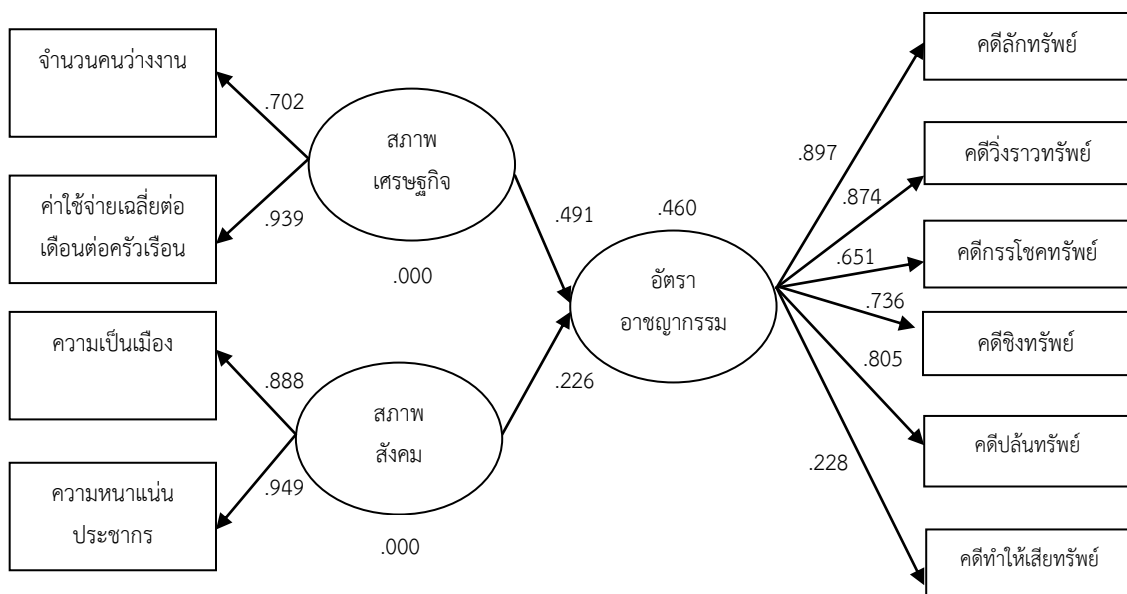
ตารางที่ 1 นำเสนอค่าเฉลี่ยของตัวชี้วัดต่าง ๆ ซึ่งพบว่าจำนวนคนว่างงานเท่ากับ 4,190.636 คน ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือนเท่ากับ 18,664.818 บาท ความเป็นเมืองร้อยละ 27.858 ความหนาแน่นประชากรเท่ากับ 236.779 คน/ตารางกิโลเมตร คดีลักทรัพย์เท่ากับ 27.029 คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน คดีชิงทรัพย์เท่ากับ 1.786 คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน คดีกรรโชกทรัพย์เท่ากับ .157 คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน คดีชิงทรัพย์เท่ากับ .909 คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน คดีปล้นทรัพย์เท่ากับ .359 คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน และคดีทำให้เสียทรัพย์เท่ากับ 4.323 คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

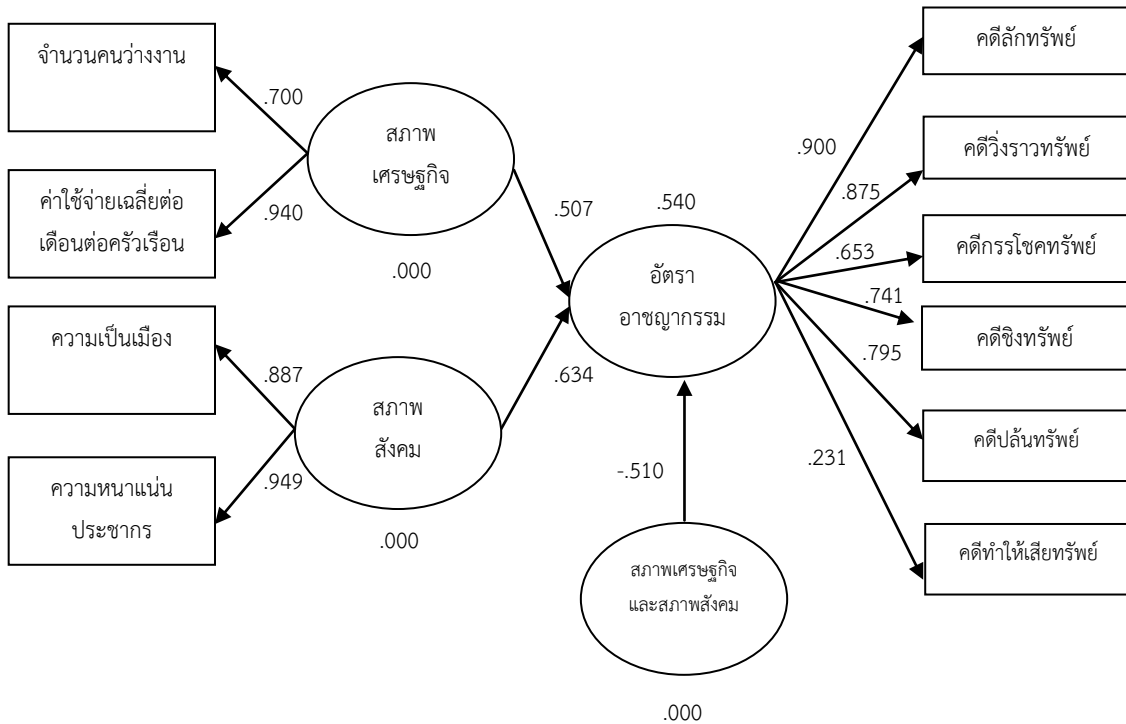
ตัวชี้วัด	Mean	S.D.
จำนวนคนว่างงาน (คน)	4,190.636	5,887.104
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือน (บาท)	18,664.818	4,983.780
ความเป็นเมือง (ร้อยละ)	27.858	15.343
ความหนาแน่นประชากร (คน/ตารางกิโลเมตร)	236.779	474.166
คดีลักทรัพย์ (คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน)	27.029	16.023
คดีวิ่งราวทรัพย์ (คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน)	1.786	1.921
คดีกรรโชกทรัพย์ (คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน)	.157	.246
คดีชิงทรัพย์ (คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน)	.909	.968
คดีปล้นทรัพย์ (คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน)	.359	.470
คดีทำให้เสียทรัพย์ (คดี/ประชากรหนึ่งแสนคน)	4.323	8.544

2. ผลการทดสอบสมมติฐาน

ภาพประกอบที่ 1 แสดงโมเดลสมการโครงสร้างสภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคมที่ส่งผลต่ออัตราอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์โดยไม่ได้วิเคราะห้อิทธิพลปฏิสัมพันธ์ พบว่า สภาพเศรษฐกิจส่งผลต่ออัตราอาชญากรรม โดยมีสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .491 ค่าสถิติ t เท่ากับ 3.904 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในขณะที่สภาพสังคมไม่ส่งผลต่ออัตราอาชญากรรม โดยมีสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .226 ค่าสถิติ t เท่ากับ 1.442 และไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โมเดลดังกล่าวมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ .460

ภาพประกอบที่ 1 โมเดลสมการโครงสร้างไม่ได้วิเคราะห้อิทธิพลปฏิสัมพันธ์

ภาพประกอบที่ 2 แสดงโมเดลสมการโครงสร้างสภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคมที่ส่งผลต่ออัตราอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์โดยวิเคราะห์อิทธิพลปฏิสัมพันธ์ พบว่า อิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคมไม่ส่งผลต่ออัตราอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ โดยมีสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ $-.510$ ค่าสถิติ t เท่ากับ 1.595 และไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ $.01$ โมเดลดังกล่าวมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2_{int}) เท่ากับ $.540$ ขนาดอิทธิพลปฏิสัมพันธ์คำนวณจาก $f^2 = (R^2_{int} - R^2)/(1 - R^2_{int})$ ได้เท่ากับ $.174$ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง (Vinzi, Chin, Henseler, & Wang, 2010)

ภาพประกอบที่ 2 โมเดลสมการโครงสร้างวิเคราะห์อิทธิพลปฏิสัมพันธ์

3. คุณภาพโมเดลการวัดตัวแปรแฝง

3.1 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นภายใน

โมเดลการการวัดเป็นที่ยอมรับเมื่อค่าความเชื่อมั่นรวมของตัวแปรแฝง (Composite reliability) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ของตัวแปรแฝงแต่ละตัวแปรมีค่ามากกว่า $.7$ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าค่าความเชื่อมั่นรวมของตัวแปรแฝงมีค่าระหว่าง $.811$ ถึง $.984$ และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคมีค่าระหว่าง $.802$ ถึง $.980$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ย่อมหมายความว่าตัวชี้วัดแต่ละตัวล้วนเป็นตัวแทนตัวแปรแฝงในกลุ่มของตนได้เป็นอย่างดี

3.2 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของตัวชี้วัด

โมเดลการการวัดเป็นที่ยอมรับเมื่อค่าน้ำหนักของตัวชี้วัด (Loading) มีค่ามากกว่า $.708$ ค่าความเชื่อมั่นของตัวชี้วัด (Indicator reliability) มีค่ามากกว่า $.5$ และมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างต่ำที่ระดับ $.05$ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าค่าน้ำหนักของตัวชี้วัด ค่าความเชื่อมั่นของตัวชี้วัด และนัยสำคัญทางสถิติเกือบทุกตัวมีค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ยกเว้นตัวชี้วัดจำนวนคนว่างงานและคดีทำให้เสียทรัพย์ที่มีค่าน้ำหนัก

ของตัวชี้วัดเท่ากับ .700 และ .231 ค่าความเชื่อมั่นของตัวชี้วัดเท่ากับ .490 และ .053 แต่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ จึงสรุปได้ว่าตัวชี้วัดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ล้วนมีค่าความเชื่อมั่นเป็นที่ยอมรับได้ในระดับหนึ่ง

3.3 การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเหมือน

โมเดลการการวัดมีความเที่ยงตรงเชิงเหมือนเมื่อค่าความแปรปรวนเฉลี่ยของตัวชี้วัดที่สกัดได้ด้วยองค์ประกอบของตัวแปรแฝง (Average variance extracted) มีค่าอย่างต่ำ .5 ซึ่งผลการวิจัยพบว่าค่าความแปรปรวนเฉลี่ยของตัวชี้วัดที่สกัดได้ด้วยองค์ประกอบของตัวแปรแฝงมีค่าระหว่าง 0.539 ถึง 0.941 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดย่อมหมายความว่าโมเดลการการวัดมีความเที่ยงตรงเชิงเหมือน

3.4 การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงจำแนก

โมเดลการการวัดมีความเที่ยงตรงเชิงจำแนกเมื่อค่ารากที่สองของค่าความแปรปรวนเฉลี่ยของตัวชี้วัดที่สกัดได้ด้วยองค์ประกอบของตัวแปรแฝง มีค่าสูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง ซึ่งผลการวิจัยในตารางที่ 2 พบว่าค่ารากที่สองของค่าความแปรปรวนเฉลี่ยของตัวชี้วัดที่สกัดได้ด้วยองค์ประกอบของตัวแปรแฝงทุกตัวในแนวทแยงมีค่าสูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงทั้งในแนวคอลัมน์และแนวแถว ซึ่งหมายความว่าโมเดลการการวัดมีความเที่ยงตรงเชิงจำแนก

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงจำแนก

ตัวแปรแฝง	สภาพเศรษฐกิจ	สภาพสังคม	สภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคม	อัตราอาชญากรรม
สภาพเศรษฐกิจ	0.828			
สภาพสังคม	0.760	0.918		
สภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคม	0.643	0.826	0.970	
อัตราอาชญากรรม	0.660	0.597	0.339	0.734

สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยสรุปได้ว่าสภาพเศรษฐกิจส่งผลต่ออัตราอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ในขณะที่สภาพสังคมและอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคมไม่ส่งผลต่ออัตราอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ผลดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีโครงสร้างทางสังคมกับอัตราอาชญากรรมในประเด็นที่ว่าสภาพเศรษฐกิจมีอิทธิพลต่ออัตราอาชญากรรม (Siegel, 2012) ในแนวทางที่ว่าสภาพเศรษฐกิจไม่ดีทำให้อัตราอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะมีผู้ว่างงานจำนวนมากทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะกระทำผิดเพื่อนำเงินทองมาใช้จ่ายในการดำรงชีวิต ผลดังกล่าวยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Antonaccio & Tittle (2007) ที่พบว่าสภาพเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเป็นแรงผลักดันสำคัญต่ออัตราอาชญากรรมในสังคม เช่นเดียวกันกับการศึกษาของ Yearwood & Koinis (2011) ที่พบว่าภาวะเศรษฐกิจที่เสื่อมถอยส่งผลให้การประกอบอาชญากรรมมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นโดยเฉพาะคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ และการศึกษาของ Hooghe, Vanhoutte, Hardyns, & Bircan (2011) ที่พบว่าโครงสร้างทางสังคมโดยเฉพาะความหนาแน่นประชากรไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอัตราอาชญากรรมในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง แต่ผลการวิจัยในครั้งนี้ขัดแย้งกับการศึกษาของ Buonanno & Montolio (2008) ที่พบว่าสภาพสังคมที่มี

ความเป็นเมืองสูงจะมีอัตราอาชญากรรมสูงตามมา และการศึกษาของ Boivin (2013) ที่พบว่าความหนาแน่นประชากรมีอิทธิพลต่ออัตราอาชญากรรมโดยเฉพาะกับคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์

ผลการวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้ประโยชน์ กล่าวคือ สภาพเศรษฐกิจแบบทุนนิยมส่งผลให้การพัฒนาพื้นที่ต่าง ๆ เกิดความเหลื่อมล้ำด้านรายได้และโอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งนำไปสู่ความขัดแย้งในสังคมและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคมของประเทศ พื้นที่ดังกล่าวเป็นบริเวณที่มีความเสี่ยงต่อการถูกคุกคามสิทธิและเสรีภาพและการเกิดอาชญากรรม การป้องกันอาชญากรรมจึงควรมุ่งให้ความใส่ใจกับพื้นที่เหล่านี้ ซึ่งทำได้โดยการกำหนดนโยบายให้บริเวณนี้เป็น “พื้นที่แห่งการป้องกันตนเอง” (Defensible space) อาทิ การติดตั้งกล้องวงจรปิดเพื่อช่วยสอดส่องอาชญากรรม การเพิ่มไฟส่องสว่างให้ทั่วถึง และการรณรงค์ให้ประชาชนหลีกเลี่ยงการทำกิจกรรมในพื้นที่เสี่ยงเป็นเวลานาน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2558). *ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง*. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2555). *ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง* (พิมพ์ครั้งที่ 29). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- Antonaccio, O. & Tittle, C. (2007). A cross-national test of Bonger's theory of criminology and economic conditions. *Criminology*, 45(4), 925-957.
- Boivin, R. (2013). On the use of crime rates. *Canadian Journal of Criminology and Criminal Justice*, 55(2), 263-277.
- Buonanno, P. & Montolio, D. (2008). Identifying the socio-economic and demographic determinants of crime across Spanish provinces. *International Review of Law and Economics*, 28(1), 89-97.
- Carrabine, E., Cox, P., Lee, M., & South, N. (2009). *Criminology: A sociological introduction* (2nd ed.). New York, NY : Routledge.
- Frank, H.E. (2011). *Introduction to criminology: Theories, methods, and criminal behavior*. (7th ed.). California, CA : SAGE.
- Hair, J. F., Hult, G. T. M., Ringle, C. M., & Sarstedt, M. (2014). *A Primer on partial least squares structural equation modeling (PLS-SEM)*. Thousand Oaks: Sage
- Hooghe, M., Vanhoutte, B., Hardyns, W., & Bircan, Tuba. (2011). Unemployment, inequality, poverty and crime: Spatial distribution patterns of criminal acts in Belgium, 2001-06. *The British Journal of Criminology*, 51(1), 1-20.
- Ringle, C. M., Wende, S., & Will, S. (2016, January 10). *SmartPLS 2.0 (M3) beta*. Retrieved form <http://www.smartpls.de>
- Siegel, L. J. (2012). *Criminology* (11th ed.). Belmont, CA : Wadsworth.
- Vinzi, V.E., Chin, W.W., Henseler, J., & Wang, H. (eds.). (2010). *Handbook of partial least squares: Concepts, methods and applications*. Heidelberg : Springer.

- Weisburd, D., Bernasco, W., & Bruinsma, G. (2009). *Putting crime in its place: Unit of analysis in geographic criminology*. New York, NY : Springer Science+Business Media, LLC.
- Yearwood, D. & Koinis, G. (2011). Revisiting property crime and economic conditions: An exploratory study to identify predictive indicators beyond unemployment rates. *The Social Science Journal*, 48(1), 145-158.